

PASTORALE

**Cuvânt pastoral la prăznuirea
Sfântului Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei**

† L A U R E N Ț I U

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
ARHIEPISCOPUL SIBIULUI ȘI MITROPOLITUL ARDEALULUI**

**Cinului monahal, precucernicilor protopopi și preoți
și tuturor drept-credincioșilor creștini ortodocși
din de Dumnezeu păzita noastră eparhie: har, milă, pace și spor
întru toate de la Dumnezeu, iar de la noi, arhierescă binecuvântare!**

Iubiții mei fii sufletești,

Biserica, Mama noastră, se îngrijește în fiecare an să ne umple în chip minunat cu darurile Sfântului Duh prin intermediul praznicelor din cursul anului bisericesc. Prin Sfânta Liturghie sunt actualizate toate evenimentele vieții Mântuitorului, putând participa în mod real prin harul Sfântului Duh la ele. Tot prin celebrare liturgică laudăm, preaslăvim și intrăm în comuniune cu toți sfinții, cu acei oameni care au urmat întru totul lui Hristos și care au trăit viața Lui în trupurile lor muritoare. Prin Sfânta Liturghie înțelegem și simțim sfințenia, văzând în viețile sfinților modul concret în care adevărul Evangheliei poate fi transpus în viața noastră de zi cu zi. Aceasta este pedagogia divină la care ne cheamă prăznuirea sfinților: nu doar laudă să le aducem prin cântări, ci să le imităm pilda vieții lor, prin asceză, înfrânare și păzirea poruncilor Evangheliei.

Postul Nașterii Domnului este împodobit cu multe prăznuiri de sfinți, între care se distinge cinstirea unuia dintre cei mai iubiți sfinți ai creștinătății, și anume cea a Sfântului Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirei Lichiei. Prin tot ceea ce a împlinit în viața sa cu cuvântul și cu fapta, Sf. Nicolae s-a arătat: „îndreptător al credinței”, „pildă a blândețelor”, „învățător al înfrânării”, „ajutor grabnic al celor din nevoi”,

ÎPS Dr. Laurențiu Streza

„liman de întărire pentru toți credincioșii”, „mângâietor al celor necăjiți”, „adăpost al celor în primejdii”, „turn al dreptei credințe”, „luptător împotriva nelegiurii și apărător al cucerniciei”, „izbăvitor al celor nedreptățiți” și „locaș curat al faptelor bune”, așa cum îl laudă cântările liturgice.

Două calități mari îl fac pe Sfântul Nicolae unul din cei mai populari sfinți ai creștinismului: dragostea sa plină de milă față de popor, dusă până la sacrificiu, și dragostea sa de Adevăr, de Adevărul întrupat în viață. Aceste două mari virtuți l-au făcut mare înaintea lui Dumnezeu și Dumnezeu l-a preamărit înaintea oamenilor, el devenind un „biruitor de popoare”, după cum arăta profetic încă din timpul vieții sale, etimologia numelui său.

Cine nu cunoaște viața acestui mare și drag sfânt al creștinismului? Cine nu va lăuda râvna pentru dreapta credință a Sfântului Nicolae care l-a făcut pe acest blând păstor să îl palmuiască pe ereticul Arie în plin sobor? Cine nu se va uimi de zelul și ardoarea cu care a dorit să urmeze pilda vieții Mântuitorului, ajutând pe cei săraci, vindecând pe cei bolnavi, miluind pe cei săraci, scăpând din amară robie, izbăvind pe cei din primejdii, pe uscat și pe mare?

Taina cea mare a sfințeniei vieții Sfântului Nicolae, taină care l-a făcut iubit și cunoscut la toate popoarele, este tocmai această dorință și disponibilitate a lui de a aduna și alina suferința oamenilor. În inima lui s-au revărsat toate lacrimile și durerile pământului, găsind alinare. De aceea, toți creștinii îl iubesc și îl cinstesc în mod deosebit. Iar minunile pe care sfântul și acum le săvârșește nu au altă explicație decât că ele sunt o continuare a minunilor săvârșite de sfânt în timpul vieții lui pământești, fiind un răspuns pe care îl dă Dumnezeu la iubirea lui cea mare față de El.

Viața Sfântului Nicolae este toată o minune pentru că lumina inimii sale a strălucit tuturor și nimic nu i-a putut pune hotar. Și dincolo de mormânt, Sfântul Nicolae luminează lumea cu bunătate și milă, apără și ajută, ocrotește și izbăvește din nevoi și din boli pe toți cei ce cu credință îl cinstesc și îi cer ajutorul.

Iubiți credincioși,

Pilda vieții Sf. Nicolae ne îndeamnă să luăm aminte cu toată seriozitatea, la modul cum trăim această viață, la modul cum folosim timpul vieții noastre pentru câștigarea veșniciei. În mijlocul multor necazuri și suferințe, copleșiți de lipsurile materiale și de multele tulburări ale lumii, noi nu găsim calea de a ieși din labirintul curselor pe care diavolul ni le pune în cale. Am ajuns atât de prinși în mrejele plăcerilor acestei lumi, încât nimic din ceea ce se întâmplă în jurul nostru nu ne mai mișcă, iar orice reacție de opoziție a noastră în fața răului este timidă și lipsită de vlagă. De ce oare nu ne doare faptul că România este inundată de mesaje pornografice pe toate căile de comunicare, prin presa scrisă, audio-vizual, reclame și internet?

De ce nu deranjează faptul că societatea noastră consumă literatură, teatru și cinematografie pornografice? De ce nu facem nimic ca tinerii noștri, care se află într-o debusolare totală, într-un vid sufletesc imens, să renunțe la consumul de pornografie, de contraceptive și de droguri? De ce nu reacționăm față de epidemia periculoasă a concubinajului, a divorțului și a infidelității conjugale? De ce nu ne pune pe gânduri numărul mare de sinucideri care se petrec în țara noastră?

Lipsa noastră de reacție și neafierea nici unei soluții la toate aceste probleme se datorează modului în care ne petrecem această viață trecătoare, uitând de veșnicia care ne așteaptă. Noi trăim în această lume ca și cum aici ar fi totul, ne îngrijim doar de viața trupului, neglijând-o pe cea a sufletului, și ne spunem mereu ca și bogatul nebun din Evanghelie: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te” (Lc 12, 19). Sufletul nostru este atât de îngroșat și de alipit de materie, încât se face una cu trupul și cu necesitățile și slăbiciunile lui. Dar uităm faptul că sufletul nu se poate sătura din hrana muritoare a trupului, căci nici una din plăcerile acestei lumi nu poate să potolească setea lui de Dumnezeu.

Sufletul nostru are nevoie de patria sa cea din cer, nu de hambarele afacerilor și de grijile jitnițelor lumii acesteia. Noi vrem să legăm sufletul de pământ și să-l ținem legat așa mulți ani, crezând că aceasta e fericirea. Sufletul, însă, se bucură doar de Dumnezeu, de prezența Lui, de împărțășirea cu dragostea Lui. Sufletul se hrănește cu milă și cu dreptate, dar oare câți mai știu astăzi ce este mila? Câți nu fură și nu înstrăinează lucruri care nu le aparțin?

Sufletul dorește iubirea cerească. Acesta este aurul care îl face cu adevărat bogat, însă noi înclinăm către trup și trecătoarele lui desfătări, iar pentru acestea, vai, câți nu au căzut și în păcatul uciderii de prunci!

Astfel, confuzia și dezordinea ne-au pătruns în suflete odată cu duhul lumii. De aici vine toată disperarea, care cuprinde pe tot mai mulți oameni, duhul de neputință și deznădejde. Dar Dumnezeu ne așteaptă ca pe fiul cel risipitor. El așteaptă pocăința noastră sinceră, ca să ne curățească păcatele prin Sfânta Taină a Spovedaniei. El caută să ne dăruiască din bucuria dumnezeiască a împărțășirii Harului Duhului Sfânt în măsura păzirii sfintelor porunci și, mai ales, prin împărțășirea cu Sfintele și Dumnezeieștile Taine.

Sfânta Liturghie este, iubiți credincioși, masa cea dumnezeiască la care suntem chemați. Dacă aceasta s-ar afla în centrul vieții fiecăruia dintre noi, cu siguranță, multă mângâiere sufletească am avea, tărie în lupta cu greutățile am primi și de dragostea îndelung-răbdătoare față de aproapele ne-am împărțăși. Dacă am fi prezenți mai des la Sfintele Liturghii, cât de des, cu siguranță, lumea din jurul nostru s-ar schimba în bine.

ÎPS Dr. Laurențiu Streza

Să nu uităm, frați creștini, milostenia. Că milostenia mulțime de păcate iartă, atunci când este lucrată în smerenie și în dragostea pătimitoare față de aproapele. Să nu-i uităm pe cei săraci și pe cei necăjiți, pe cei care au nevoie de o bucată de pâine, dar și pe cei care simt nevoia unei mângâieri și a unei susțineri sufletești. Și trebuie să ne amintim acestea mai cu seamă în aceste zile în care îl sărbătorim pe Sfântul Nicolae, cel grabnic ajutător prin mijlocirile sale către Domnul, cel a cărui milă față de cei în necazuri și nevoi este foarte cunoscută poporului nostru atât de încercat peste vremi.

Îmbogățirea noastră în Dumnezeu este singurul imperativ al vieții noastre, iar arătarea milei către cel sărman și umilit, așa cum ne îndeamnă Sfântul Nicolae, este lumina din sufletul nostru căreia nici mormântul și nici moartea nu îi pot pune hotar.

Iubiți credincioși,

Exemplul Sf. Ierarh Nicolae se cuvine să fie urmat și de către noi, creștinii de astăzi. A devenit o frumoasă tradiție organizarea, cu prilejul acestui praznic a Colectei generale pentru constituirea *Fondului Filantropic Eparhial*, din care sunt ajutați foarte mulți oameni aflați în mare sărăcie, atât materială, cât și spirituală.

În acest an, ca și în cei anteriori, au fost acordate prin Sectorul de asistență socială al Arhiepiscopiei noastre ajutoare substanțiale familiilor sărace și nevoiașe, oamenilor bolnavi care aveau nevoie de sprijin pentru procurarea de medicamente, elevilor și studenților cu o situație materială precară.

Vă îndemnăm și în acest an să vă faceți vrednici economi ai darurilor pe care Dumnezeu vi le-a împărțit, adevărați mărturisitori ai nesfârșitei Sale iubiri față de oameni, aducându-vă obolul pentru ajutorarea celor aflați în nevoi, bineștiind că „*Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă de bunăvoie*” (2 Co 9, 7).

Sf. Ierarh Nicolae să ne fie tuturor cald folositor și rugător către Domnul, iar prin mijlocirea lui să ne învrednicim, cu pace, cu sănătate și cu bucurie multă, să petrecem aceste sfinte zile ale Postului Crăciunului, spre folosul nostru sufletesc și trupesc, și să ajungem și la ziua cea sfântă și luminoasă a Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia să-I fie slava în vecii vecilor. Amin.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor și rugător către Domnul,

† Dr. LAURENȚIU STREZA
Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului

Dată în Reședința noastră mitropolitană din Sibiu,
în preajma sărbătorii Sfântului Nicolae, 2011